

Όταν ακούω ή διαβάζω για «γενοκτονία στη Γάζα» γνωρίζω την πολιτική προέλευση του ομιλητή ή του αρθρογράφου. Είναι αριστερός, άρα κουβαλάει όλο το ιστορικό φορτίο με το οποίο ο ιδεολογικός χώρος του προσεγγίζει και προσεγγίζει το Ισραήλ. Η προκατάληψη είναι δεδομένη και επ' αυτού δεν απαιτείται επιχειρηματολογία. Αλλωστε, ο τρόπος που υποδέχθηκαν όλοι αυτοί την 7η Οκτωβρίου 2023 επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Κάτι μεταξύ ανομολόγητης χαράς και μιας διάθεσης για συμψηφισμούς, έστω κατά παραχώρηση. Είναι οι ίδιοι που πίστεψαν πως την 11η Σεπτεμβρίου ειδοποιήθηκαν -από ποιον άραγε;- 3.500 Εβραίοι, που εργάζονταν στους Δίδυμους Πύργους, να μην πάνε στη δουλειά τους.

Γιατί γράφω αυτά τα πολύ γνωστά; Για να δείξω ότι δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως σχεδόν όλοι οι αριστεροί -μεταξύ των οποίων και πανεπιστημιακοί- επικρότησαν τους τραμπούκους που βεβήλωσαν τη Διεθνή Εκθεση Βιβλίου της Θεσσαλονίκης. Υπήρξαν και ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και μπράβο τους. Βέβαια, δέχθηκαν καταιγιστικά πυρά από τους ομοϊδεάτες τους για αυτή τη στάση, κάτι το αναμενόμενο. Ανέκαθεν η Αριστερά είχε μια εργαλειακή σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Τα έβαζε και τα έβγαζε από την πολιτική της ατζέντα ανάλογα με το τι συνέφερε. Η σχέση της δεν ήταν και δεν είναι αξιακή. Οι παραβιάσεις τους είχαν πρόσχημο το οποίο καθόριζε και τη στάση της Αριστεράς. Έτσι, με άλλο μάτι βλέπει τα όσα γίνονται στη Βενεζουέλα, στο Ιράν, στο Αφγανιστάν και φυσικά στη Ρωσία, καθώς επικαλείται σε αυτές τις περιπτώσεις κάποιες απροσδιόριστες πολιτισμικές ιδιαιτερότητες για να προσπεράσει την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Κόπτονται για τα δικαιώματα των γυναικών και των ομοφυλόφιλων στις δυτικές κοινωνίες και υποστηρίζουν καθεστώτα που θεωρούν τις γυναίκες κατώτερα όντα και τους ομοφυλόφιλους τους πετούν από τα μπαλκόνια.

Ανέκαθεν η Αριστερά είχε μια εργαλειακή σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το Σάββατο, στη Διεθνή Εκθεση Βιβλίου φιμώθηκε μια φωνή, σε μια επίσημη εκδήλωση, με επίσημο προσκεκλημένο από το Ελληνικό Ίδρυμα Βιβλίου και Πολιτισμού την πρεσβεία του Ισραήλ. Οποιος ήθελε να μετατρέψει μια έκθεση βιβλίου σε χώρο πολιτικής διαμαρτυρίας θα μπορούσε να το κάνει χωρίς να ματαιώσει την ομιλία ενός διανοούμενου. Η δικαιολογία πως η κατάληψη του χώρου από τους τραμπούκους είχε ως στόχο το κράτος του Ισραήλ και όχι τον ομιλητή, απλώς επιβεβαιώνει την ιστορική εχθρότητα της Αριστεράς προς το Ισραήλ χωρίς να απαντά στο ερώτημα: Φιμώθηκε ή δεν φιμώθηκε μια φωνή; Καταλύθηκε ή όχι η ελευθερία του λόγου σε ένα πολιτιστικό γεγονός δηλωτικό της ελευθερίας του λόγου; Οι δε καθηγητές που προσέφεραν τη στήριξή τους στους τραμπούκους, ας σκεφτούν πώς θα αισθάνονταν αν αντιφρονούντες καταλάμβαναν τον χώρο όπου θα μιλούσαν. Και οι αντιφρονούντες κάποια δικαιολογία θα πρόβαλαν.

Τελικά το πρόβλημα είναι ένα: όπως προανέφερα, ποτέ μα ποτέ η Αριστερά δεν είχε εγγράψει τα ατομικά δικαιώματα στους αξιακούς της κώδικες.

ΠΗΓΗ: [ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 14.5.2025](#)